

Verhalen te over: Elisabeth van Thüringen

Marjan Bouritius, verschenen in het Franciscaans Maandblad van november 2021

Maak je medemensen blij!

Elisabeth van Thüringen zocht altijd naar mogelijk heden om mensen te kunnen helpen en blij te maken. Nadat haar geliefde man, landgraaf Lodewijk van Thüringen, was overleden, had ze de veilige omgeving van de Wartburg verlaten. Ze wilde graag zonder geld en bezit rondtrekken en leven van aalmoezen, net als haar grote voorbeeld Franciscus van Assisi.

Een leven leiden als bedelares lukte Elisabeth niet – haar biechtvader Koenraad verbood haar dat – maar Elisabeth leefde wel een tijdje onder heel armoedige omstandigheden. Voor haar was dat geen enkel probleem. Het maakte haar zelfs intens gelukkig. Ondertussen voerde Koenraad onderhandelingen met de zwager van Elisabeth over het vermogen waar zij als weduwe recht op had. Dat geld werd uiteindelijk aan Elisabeth gegeven. Ze wilde dat niet houden en alles zo snel mogelijk weggeven. Koenraad zorgde er voor dat ze niet haar hele vermogen in één keer weg gaf, maar stond wel toe dat ze af en toe een gedeelte aan anderen gaf.

Goedheid en liefde

Elisabeth kende de slechte omstandigheden waarin veel mensen moesten leven. Bittere armoede, ziekte en gebrek aan eten was het lot van velen. Ze wilde een deel van haar geld aan armen en zieken weggeven en verzocht mensen uit de omgeving van Marburg om op een bepaalde dag naar haar hospitaal te komen. Er kwamen veel mensen en Elisabeth gaf iedereen wat geld. Tegen het vallen van de avond gingen de meeste mensen weer naar huis. Ze waren blij met het geld dat ze hadden gekregen, want daar zouden ze weer een tijdje van kunnen leven. Sommigen bleven, want ze waren niet sterk genoeg om zo laat nog de reis naar huis te maken. Ze gingen slapen op het plein voor het hospitaal. Elisabeth zag dat en wist dat het vooral om de meest zwakke en zieke mensen ging. Die wilde ze nog wat extra's geven. Ze haalde nog meer geld op en gaf iedereen nog eens zes stuivers. Elisabeth wilde dat de kinderen net zo veel als de volwassenen kregen. Elisabeth zorgde ook voor eten en drinken. Overall werden vuurtjes aangelegd. Hun voeten werden gewassen en gezalfd. De mensen wisten niet wat hun overkwam. Ze waren zo gelukkig door zo veel goedheid en liefde. Dat waren ze niet gewend. Het leven was altijd hard met veel ontberingen. Van pure vreugde begonnen ze zachtjes te zingen. De warmte van het vuur deed de kou uit hun lichaam verdwijnen, maar nog meer werd hun hart verwarmd door zo veel goedheid. Elisabeth zag naar de mensen om en dat maakte haar gelukkig. Ze zei: "Het is goed om je medemens blij te maken."